

РЕШЕНИЕ

№ 4197

гр. София, 24.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав,
в публично заседание на 11.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **3204** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по повод жалба вх. № 8535 от 26.03.2013 г. по описа на Административен – С. град и вх. № 59 – 00 – 900 от 20.03.2013 г. по описа на ТД на НАП - С., подадена от С. М. С., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция с НАП [населено място], [улица] и съдебен адрес за кореспонденция [населено място], [улица] – 85, ет. 7, срещу решение № ПО-14/25.02.2013 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 59 – 00 – 900 от 18.02.2013 г. против действия на публичния изпълнител при ТД на НАП – С., дирекция „Събиране”, отдел „Управление на дългове”, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 3627/30.01.2013 г.

В жалбата се излагат доводи, че обжалваното решение е незаконосъобразност поради противоречие с материалноправните разпоредби, постановено при нарушение на съдопроизводствените правила, немотивирано и нецелесъобразно, и като такова се иска неговата отмяна и на наложената предварителна обезпечителна мярка.

В съдебно заседание по делото, жалбоподателят редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител юрк. Р., оспорва жалбата, като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на

страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Производството е започнало с депозирането на мотивирано искане с изх. № 59-00-900/21.12.2012 г. от орган по приходите П. Н. Г., в качеството му на ръководител екип, извършващ ревизията, възложена със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1209135/17.12.2012 г. Въз основа на ЗВР е възложено извършването на ревизия на С. М. С. за определяне на задължения по ЗДДФЛ за отделните данъчни периоди от 01.01.2007 г. до 31.12.2011 г.

Ревизията е възложена във връзка с постановление от 14.12.2012 г. на Специализирана прокуратура относно пр. пр. № 664/2012 г., съгласно което в рамките на ревизионното производство са наложени обезпечителни мерки.

В искането е обоснован извода, че в хода на ревизията ще бъдат определени публични задължения с предполагаем размер на главницата - 100 000,00 лв., поради което ответникът е приел за правилно и обосновано заключението, че ще се затрудни събирането на бъдещо задължение, обезпечено с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № 3627/30.01.2013 г., изразяващи се в наложен запор върху налични и постъпващи суми до посочения размер по всички банкови сметки, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми предоставени за доверително управление, находящи се в 30 ТБ, подробно описани в него. То е връчено на жалбоподателя на 11.02.2013 г. чрез упълномощено от него лице.

В посочения срок, ПНПОМ е обжалван по административен ред с депозирането на жалба вх. 59 – 00 – 900 от 19.02.2013 г.

С Решение № ПО-14/25.02.2013 г. на директора на ТД на НАП С. жалбата е оставена без уважение като неоснователна.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети представените с административната преписка писмени документи. С определението за насрочване на делото за първото открито съдебно заседание съдът разпредели доказателствената тежест между страните и даде указания по реда на чл. 171, ал.4 от АПК.

При тези доказателства по делото, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 197, ал. 2 от ДОПК преклузивен 7 - дневен срок, от надлежна страна, видно от приложения пощенски плик, имаща право и интерес от обжалването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган в съответствие с правомощията му по чл. 12, ал. 2, т.1 от ДОПК въз основа на мотивирано искане за принудително изпълнение.

По същество жалбата е неоснователна.

Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 3627/30.01.2013 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП - С. офис е издадено на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с цел обезпечаване на бъдещо публично вземане във връзка с извършвана ревизия, възложена със ЗВР № 1209135 от 17.12.2012 г. В него е посечено, че се предполагат задължения в особено големи размери – 100 000 лева. С постановлението са наложени обезпечителни мерки върху имущество на жалбоподателя, а именно - запор върху банкови сметки, като постановлението е обжалвано по административен ред пред директора на ТД на НАП – С.. Решаващият орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК го е потвърдил. Разпоредбата на чл. 197, ал. 2 от ДОПК предвижда, че решението на органа по ал. 1 може да се обжалва пред административния, съд по

местонахождението на териториалната дирекция, чийто директор го е издал. Законосъобразността на решението на директора на ТД на НАП - С. и наложените обезпечения с потвърденото от него постановление са предмет на спора по делото.

В нормата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК са определени условията, при които съдът отменя наложената обезпечителна мярка. При систематичното тълкуване на горепосочената разпоредба се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са постановлението за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Следователно, съдът извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

В конкретния случай от приложените писмени доказателства съдът констатира, че обжалваното решение № ПО-14/25.02.2013 г. на директора на ТД на НАП - С. е издадено от орган, който разполага с материална компетентност. Решението е издадено в рамките на установения в чл. 197, ал. 1 седемдневен преклузивен срок, който е започнал да тече от 20.02.2013 г. /следващия ден от получаване на жалбата в ТД на НАП - С./ и изтекъл на 26.02.2013 г. Съобразно разпоредбите на чл. 197, ал. 1 – 3 от ДОПК, в настоящото производство съдът извършва преценка и на законосъобразността на самото налагане на обезпечителните мерки. Обжалваното постановление за налагане на обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител в компетентната териториалната дирекция на НАП, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 2 от ДОПК и съгласно правомощията на този орган, определени в чл. 167, ал. 1 от ДОПК. Същото е издадено и в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в ал. 1 задължителни реквизити. Налагането на обезпечителни мерки е във връзка с гарантиране събирането на изискуеми публични вземания на длъжника в размер на 100 000 лв. /главница/.

В решението е установено, че в процесния случай са налице предпоставките за налагане на обезпечителни мерки, съгласно чл. 195, ал. 3 от ДОПК. Задълженията са установени въз основа на актове (влезли в сила наказателни постановления и РА) представляващи годно изпълнително основание, които подлежат на изпълнение – чл. 209, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ДОПК.

Съдът изцяло споделя изводите на компетентния орган по приходите за възможно затруднение при събиране на вземането, за обосновани, поради което е необходимо налагането на предварителни обезпечителни мерки, за да се предотврати извършването на сделки и действия с имущество на" ревизираното лице. Целта на предварителните обезпечителни мерки е да се съхрани имуществото в патримониума на ревизираното лице и да му се отнеме възможността да се разпорежи с активите си преди да е започнало процедура по принудителното им събиране.

Обезпечителни мерки се налагат в случаите, когато без тях ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на установено и изискуемо публично задължение или на предполагаемо такова в случаите на чл. 121 ДОПК при извършване на ревизия. Обезпечение може да бъде извършено и в случаите, когато вземането е разсрочено или отсрочено. Самите обезпечителни мерки могат да бъдат наложени в различни времеви моменти: в хода на извършвана ревизия; при издаване на самия ревизионен акт и при наличие на установено и изискуемо публично вземане.

В административното производство, свързано с издаването на постановление за

предварително обезпечаване, законодателят не е вменил на публичния изпълнител нито задължение, нито компетентност да обсъжда по същество констатациите на органите извършващи ревизията, досежно водене на счетоводство, реалност на доставките и други. При предприемането на действия по предварително обезпечение публичният изпълнител е в условията на обвързана компетентност по отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения, както и относно мотивите, обуславящи налагането на предварителните обезпечителни мерки, и се ползва от преценката на ревизиращия орган. Публичният изпълнител не е контролен орган на ревизиращия орган по приходите и не може да оспорва неговите предположения, нито да ги отхвърля. Следва да се има предвид, че предварителните обезпечителни мерки се налагат в хода на ревизията или при издаване на ревизионен акт. за обезпечаване на бъдещи публични вземания, чийто размер ще бъде окончателно установен след приключването ѝ, с влязъл в сила ревизионен акт.

Следва да се отбележи, че С. М. С. не се е възползвал от уредената законова възможност, предвидена в чл. 199 от ДОПК, да поиска замяна на наложеното обезпечение, нито от възможността предвидена в чл. 229 от ДОПК" да бъде разрешено извършването на неотложни плащания във връзка със сключените договори с банкови и небанкови институции.

По изложените мотиви, съдът намира оспорваното решение № ПО-14/25.02.2013 г. на Директора на ТД на НАП - С. по жалба срещу ПНПОМ № 3627/30.01.2031г., за законосъобразно, което прави жалбата против тях неоснователна.

При този изход на делото основателно се явява искането на ответника за присъждане на разноски по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение, поради което съдът определя такива в размер на 150 лева, съгласно чл. 161, ал.1 от ДОПК и чл. 8 вр. с чл. 7, ал.1, т.4 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 197 от ДОПК, Административен съд София – град, I отделение, 8–ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. С., ЕГН [ЕГН] срещу решение № ПО-14/25.02.2013 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 59 – 00 – 900 от 18.02.2013 г. против действия на публичния изпълнител при ТД на НАП – С., дирекция „Събиране”, отдел „Управление на дългове”, обективирани в Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № 3627/30.01.2013 г.

ОСЪЖДА С. М. С., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТД на НАП - С., сумата в размер на 150 (сто и петдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Административен съдия: